

ΕΠΙΠΛΕΩΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΕΣ ΤΡΥΠΕΣ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Αν παρακολουθεί κανείς/καμιά έστω και ακροθιγώς τις εξελίξεις γύρω από το λεγόμενο «μεταναστευτικό» και την ένταση του δημόσιου λόγου για το θέμα, θα νόμιζε ότι διανύουμε μέρες του 2015. Αν ωστόσο προσθέσει και όλο το ρατσιστικό συρφετό που εκφράζει ανοιχτά και απενοχοποιημένα τη γνωστή βαρύνουσα άποψη του, μέρες του 2012 και νωρίτερα. Μοιάζει σαν ο χρόνος να έχει σταματήσει σ' αυτή την άκρη της βαλκανικής χερσονήσου. Φυσικά γνωρίζουμε καλά ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει: απλά, ελλείψει σοβαρού κινηματικού αντι-λόγου, ο ρατσισμός εν Ελλάδι και οι κρατικές πολιτικές που τον πριμοδοτούν έχουν όλο το περιθώριο του κόσμου να σκηνοθετούν τόσο τις εντάσεις, όσο και τις συναινέσεις τους στο εσωτερικό του εθνικού (και ρατσιστικού) κορμού. Κι αυτά είναι μερικά (ακόμα) κακά νέα.

Υπάρχουν όμως κι άλλα νέα αυτή την περίοδο –ευτυχώς: οι μετανάστες κι οι μετανάστες, από την Μόρια έως τον Μαραθώνα και το Παρανέστι Δράμας αρνούνται έμπρακτα και στο δρόμο όλη τη ρατσιστική σαπίλα που επιχειρούν να τρίψουν στα μούτρα τους τα υπουργεία με τους μπάτσους τους, οι τοπικές κοινωνίες με τους εκλεγμένους άρχοντές τους κι οι κάθε λογής δημοσιοκάφροι. Αρνούνται δηλαδή να είναι απλά «φρές» και απορριφθείσες αιτήσεις ασύλου, θύματα των καραμπίνων των αφεντικών και υπερπακτωμένων δομών «φιλοξενίας». Αρνούνται δηλαδή να είναι απλά το αντικείμενο της ρατσιστικής κατεργασίας, το καταδικασμένο να υποφέρει μ' ένα βουβό πόνο. Κι αυτά είναι λοιπόν τα νέα μιας δίκαιης οργής που βρίσκεται το χώρο της –και μας θέτει καθημερινά προ των δικών μας κινηματικών ευθυνών.

ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΟΡΗΣΗ (ΚΙ ΟΧΙ «ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ»)¹

Ξεκινώντας, ας δούμε επιγραμματικά τα σχέδια του ελληνικού κράτους ενάντια στους/στις μετανάστ(ρι)ες, όπως αυτά εκφράζονται και ξεδιπλώνονται από τους φωστήρες της παρούσας κυβέρνησης. Καταρχήν –και επειδή το κράτος έχει όντως συνέχεια- επιδιώχθηκε και επιδιώκεται η γνωστή τακτική της «διεθνοποίησης του ελληνικού προβλήματος» προς την ΕΕ. Είναι ένα ερώτημα γιατί επιλέχθηκε κάτι τέτοιο σε μια συγκυρία που το «ελληνικό πρόβλημα» φυσικά και δεν έχει τα μεγέθη του 2015 –όσο κι αν οι αφίξεις μεταναστ(ρι)ών είναι πράγματι συγκριτικά αυξημένες σε σχέση με το 2018. Η απάντηση όμως δεν είναι καθόλου δύσκο-

λη σε πρώτη ανάγνωση: η νέα κυβέρνηση ήξερε ότι πρόκειται να απευθυνθεί σε μια Ευρ. Επιτροπή με νέα σύνθεση, με έναν έλληνα επίτροπο, τον Μαργ. Σχοινά, που έχει προαχθεί σε «προστάτη και προωθητή του ευρωπαϊκού τρόπου ζωής» –ό,τι κι αν σημαίνει αυτό– με ευθύνη εποπτείας και των μεταναστευτικών πολιτικών της ΕΕ. Ήξερε επίσης και κάτι σημαντικότερο: την επικείμενη κατάρτιση του πολυετούς προϋπολογισμού της ΕΕ, ο οποίος περιλαμβάνει και τα ταμεία ειδικού ελληνικού ενδιαφέροντος, δηλαδή τη χρηματοδότηση των εξωτερικών συνόρων, της ασφάλειας κτλ. Φυσικά θα σκεφτόταν εύλογα κάποιος/α: καλά, οι έλληνες δεν έχουν παρατηρήσει ότι το Brexit (και πιθανότατα κι άλλοι παράγοντες) θα έχουν αρνητική επίδραση στη χρηματοδότηση του ευρω-προϋπολογισμού; Κάπου θα το έχουν ακούσει μάλλον. Αλλά φευ, αυτό το κράτος παραδοσιακά δεν παρατηρεί όσα, ασήμαντα, στέκονται ανάμεσα στη λιγούρα του και τα ευρωπαϊκά λεφτά. Οι κουτοπόνηροι υπολογισμοί του ντόπιου προσοδισμού είναι παραδοσιακά ανίκανοι.

Αφήνοντας όμως στην άκρη την ευρ. διάσταση του ζητήματος (μερικές από τις εξελίξεις της οποίας συνεχίζουμε σε σύντομη διακριτή αναφορά) χρειάζεται να γίνει πλήρως αντιληπτό τι ακριβώς έχουν σχεδιάσει κι εν μέρει εκτελέσει οι ιθύνοντες της αντι-μεταναστευτικής πολιτικής. Καταρχήν δήλωσαν σε όλους τους τόνους ότι θ' αλλάξουν τακτική σε σχέση με τη διαχείριση των σοσιαλ-ψεκασμένων γιατί, λέει, «το πρόβλημα είναι μεταναστευτικό πλέον κι όχι προσφυγικό». Είναι προφανές τι εξυπηρετεί αυτός ο ύπουλος διαχωρισμός: τη δραστική συρρίκνωση των όποιων δικαιωμάτων έχουν οι νεοεισερχόμενοι/ες μετανάστ(ρι)ες στην ελληνική επικράτεια. Βεβαίως τα γεγονότα είναι πεισματάρικα –και πως θα μπορούσε να συμβαίνει αλλιώς; Π.χ. στην Μόρια των 20.000 πακτωμένων ανθρώπων, το 76% είναι Αφغانοί κι ένα υπόλοιπο 10% Σύριοι! Δηλαδή δύο εθνικότητες που είναι οι κατεξοχήν περιπτώσεις προσφύγων πολέμου. Όμως τι θα περίμενε αλήθεια κανείς από ένα κράτος που σε άλλα πεδία άσκησης της πολιτικής του γίνεται όλο και πιο εμπόλεμο; Θα περίμενε κάτι διαφορετικό; Μάλλον όχι κι αυτό πρέπει να το χωνέψουμε καλά: από δω και πέρα η αναγνώριση του πολέμου σαν ένα είδος συλλογικού τραύματος πληθυσμών που χρήζει κρατικής αρωγής θα είναι αντιστρόφως ανάλογη της εμπλοκής του ελληνικού κράτους σε εμπόλεμες συμμαχίες. Κι αυτή η συνειδητοποίηση προφανώς και αγγίζει πολύ περισσότερα πράγματα από την συρρίκνωση των

όποιων νομικών δικαιωμάτων των μεταναστών/προσφύγων πολέμου.

Το επόμενο κρατικό βήμα, μετά το «δεν υπάρχουν πρόσφυγες» ήταν φυσικά η αλλαγή στην νομοθεσία για το άσυλο. Με τον νόμο που βρίσκεται σε ισχύ από τις αρχές του 2020 καθιερώθηκε η σχεδόν αυτόματη απόρριψη του αιτήματος ασύλου -αν κι όταν αυτό κατατίθεται κιόλας- για μια σειρά προερχόμενων από χώρες που θεωρήθηκαν «ασφαλείς»². Κι εδώ βρίσκεται άλλη μια βρώμικη τακτική της παρούσας διοίκησης του ελληνικού κράτους: οι νέες αφίξεις των τελευταίων μηνών εξετάζονται κατά προτεραιότητα (φυσικά με βάση τις προβλέψεις του νέου νόμου) ενώ χιλιάδες άλλοι/ες περιμένουν μήνες και μήνες την εξέτασή τους, για να αρθεί ο γεωγραφικός τους περιορισμός και να φύγουν από τα νησιά. Αυτή είναι λοιπόν η βασική αιτία της παρούσας μαζικής καθήλωσης των μετανασ(ρι)ών στην Λέσβο, την Σάμο, την Χίο και τα υπόλοιπα νησιά: ο νέος νόμος για το άσυλο και η τακτική εφαρμογής του³! Δεν είναι το ζήτημα ούτε οι αυξημένες αφίξεις ούτε οι αψιμαχίες της κεντρικής κυβέρνησης με την τοπική αυτοδιοίκηση -που υποτίθεται φρενάρουν τη δημιουργία των κλειστών κέντρων κράτησης. Τίποτα απ' αυτά! Οι δεξιόπαίρουν την σκυτάλη από τους προηγούμενους εφαρμόζοντας παρόμοιες τακτικές αποτροπής-δια-του-υπερπληθυσμού, με την εισαγωγή και μερικών στοιχείων δικής τους έμπνευσης.

Αντίστοιχης λογικής είναι και η περίπτωση των επιστροφών που έχουν εξαγγελθεί πολλάκις και με τυμπανοκρουσίες από τα πλέον επίσημα χείλη. Υποτίθεται λοιπόν ότι αυτή η κυβέρνηση θα εφαρμόσει πλήρως αυτό το σκέλος της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας, του 2016, κάτι που δεν έκανε, υποτίθεται, η προηγούμενη κυβέρνηση. Ναι, αλλά υπάρχουν μερικά σοβαρά προβλήματακια εδώ: κατά πρώτον, η περιβόητη συμφωνία αναφερόταν μόνο σε επιστροφές Σύριων -που πλέον έχουν σταματήσει να πολυέρχονται, κατά τους ντόπιους φωστήρες. Κατά δεύτερον, οι συμφωνίες επιστροφών που έχει υπογράψει η ΕΕ με μια σειρά χώρες (π.χ. με το Αφγανιστάν) παραμένουν εν πολλοίς κενό γράμμα. Δεν είναι

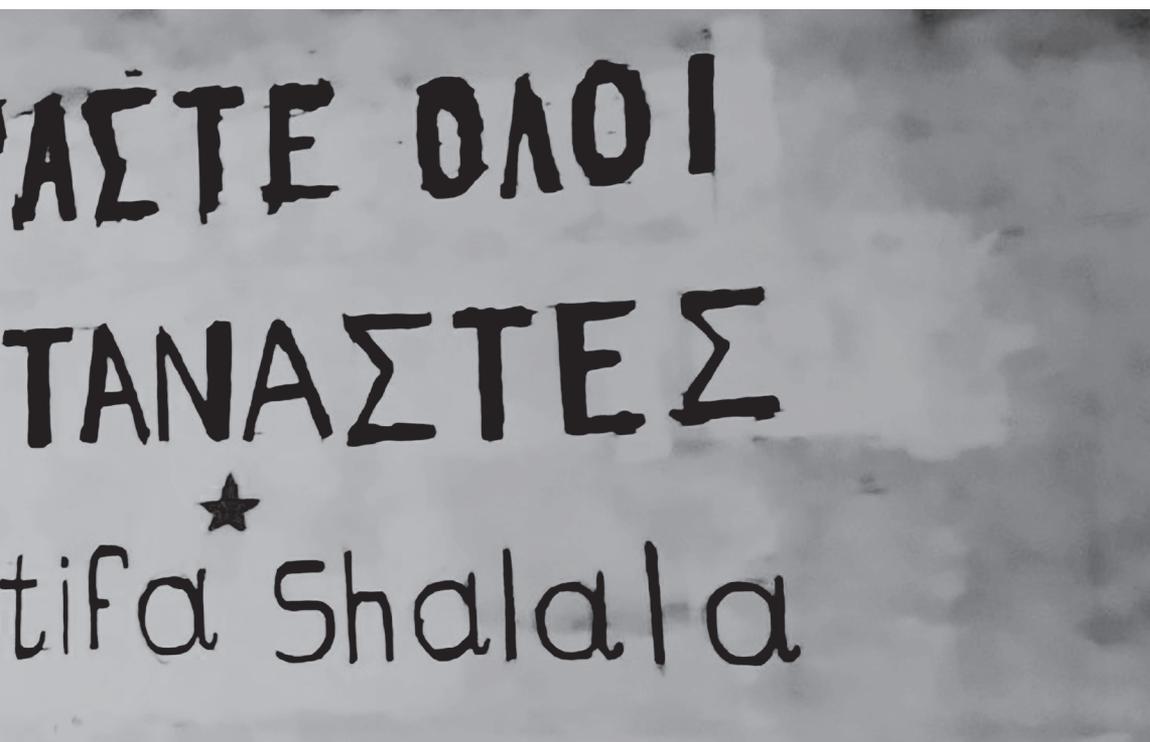
άλλωστε παράλογο οι κυβερνήσεις αυτών των κρατών να ενδιαφέρονται βασικά για τη διάσωση της εξουσίας και των προνομίων τους και όχι για τον επαναπαρισμό των θυμωμένων υπηκόων τους. Μ' αυτά και μ' αυτά οι πολυδιαφημισμένες επιστροφές μεταναστών στις χώρες καταγωγής τους θα συμβάλλουν ελάχιστα στην «αποσυμφόρηση» των νησιών. Και δεν θα μας έκανε καθόλου εντύπωση αν όλοι αυτοί οι άνθρωποι αποτελέσουν στο άμεσο μέλλον το βασικό κορμό των κλειστών κέντρων κράτησης. Σημειώνουμε άλλωστε πως σύμφωνα με τον νέο νόμο παρέχεται η δυνατότητα κράτησης έως και 36 μήνες (!) για όσους/όσες δεν μπορούν να απελαθούν -μέχρι να απελπιστούν πλήρως και να συναινέσουν εν τέλει στον εθελοντικό επαναπαρισμό τους.

Ας πάμε λοιπόν τώρα στο «καυτό» θέμα των ημερών, τη χωροθέτηση των κλειστών κέντρων στα νησιά. Υποτίθεται λοιπόν ότι η κυβερνητική επίταξη των χώρων των προς κατασκευή κέντρων, χωρίς τη διαβούλευση με τις τοπικές κοινωνίες και τους εκπροσώπους τους, έσπασε το ρατσιστικό consensus που είχε επιτευχθεί όλο το προηγούμενο διάστημα με συνεχείς επίπονες διαπραγματεύσεις. Κι από δω και πέρα λοιπόν οι τοπικές κοινωνίες (δηλαδή η ρατσιστική πλειοψηφία τους) θα σταθεί απέναντι στα κυβερνητικά σχέδια⁴. Είναι ποτέ δυνατόν να χάσουμε κάτι τέτοιο; Είναι δυνατόν να μη βρεθεί σχετικά σύντομα ένα νέο σημείο ισορροπίας, το οποίο θα επιτρέπει και να προχωρήσουν τα κυβερνητικά σχέδια και να «διασκεδαστούν» οι τοπικές ανησυχίες -φυσικά με το αζημίωτο; Τσάμπα κάνει τόσο αγώνα στην Ευρώπη η κυβέρνηση για τα λεφτά; Τσάμπα έφτιαξε το μητρώο των ΜΚΟ, μπας και ανατραπεί προς κρατικό όφελος, η αναλογία της απευθείας χρηματοδότησής τους από την ΕΕ, ανάμεσα σε άλλους λόγους; Τσάμπα κι οι τροπολογίες στη Βουλή για την έκτακτη επιχορήγηση «των δήμων που σηκώνουν το μεγαλύτερο βάρος»⁵; Γιατί τέτοια τοπική αγνωμοσύνη; Δεν καταλαβαίνουν οι ντόπιοι ότι χρειάζονται κλειστές δομές για τους «λαθροεισβολείς», για να νιώθουν ασφαλείς οι ίδιοι; Δεν καταλαβαίνουν ότι δεν λύνεται το πρόβλημα

«Το Δουβλίνο πέθανε και πέθανε οριστικά»: αυτό δήλωσε στην Βουλή ο ευρω-επίτροπος Σχοινάς, στα μέσα του περασμένου Ιανουαρίου. Φυσικά αναφερόταν στο γνωστό κανονισμό της ΕΕ, ο οποίος υπαγορεύει ότι οι υποψήφιοι αιτήσεις ασύλου κατατίθενται στη πρώτη ευρ. χώρα εισόδου. Αυτός ο κανονισμός έχει υπάρξει ένας διαχρονικός εθνικός καύμος γι' αυτό και άλλωστε διαδοχικές ελληνικές κυβερνήσεις από το 2004 κι έπειτα έχουν επιχειρήσει να αντικατασταθεί με μια ρύθμιση λιγότερο επιβαρυντική για την Ελλάδα και τις (ανύπαρκτες) δομές υποδοχής της. Ο θάνατος του Δουβλίνου είναι λοιπόν μια μεγάλη εθνική νίκη; Κατά πάσα πιθανότητα όχι και τόσο: ενόψει του νέου (αντι)μεταναστευτικού συμφώνου που αναμένεται τον Μάρτιο, διάφοροι ευρ. κανονισμοί πρόκειται να υποστούν ένα κάποιο λίφτινγκ, λαμβάνοντας προφανώς υπ' όψη και το τί έχει συμβεί στην Ευρώπη μετά το 2015. Κάπως έτσι ο συνοριοφύλακας θα παραμείνει τέτοιος, διατηρώντας όμως και τα καθήκοντα ταχύρυθμης διεκπεραίωσης (και απόρριψης) αιτήσεων ασύλου, με «αυτοματοποιημένες» διαδικασίες μετεγκατάστασης προς την Ευρώπη - για τους όποιους/ες τυχερούς/ες.

Ίσως δεν το έχετε προσέξει, αλλά η ελληνική κυβέρνηση έχει κάτι σαν υφυπουργό εξωτερικών για θέματα μεταναστευτικής πολιτικής, τον Γ. Κουμουτσάκο. Αυτό το ακάματο στέλεχος της κυβέρνησης λοιπόν, με δική του πρωτοβουλία και διμερείς επαφές με Κύπρο και Βουλγαρία, κατάφερε να συστήσει τον περασμένο Οκτώβριο την τριμερή συνεργασία με το μακρύ όνομα Eastern Mediterranean Migration Route Initiative. Το σκεπτικό ήταν ότι αυτές οι χώρες που αποτελούν το νοτιοανατολικό σύνορο της ΕΕ πρέπει να συμπράξουν και να «...ενθαρρύνουν την ΕΕ και τα υπόλοιπα κράτη - μέλη να εξετάσουν θετικά την περαιτέρω διάθεση πόρων προς τις χώρες της ανατολικής Μεσογείου και να δεσμευθούν περισσότερα κονδύλια για την αντιμετώπιση του προσφυγικού και μεταναστευτικού στον υπό διαμόρφωση κοινοτικό προϋπολογισμό 2021-2026...». Σαφές το νόημα, νομίζουμε.

Στην ίδια γραμμή ο αναπλ. υπ. εξωτερικών Μ. Βαρβιτσιώτης επισκέφθηκε την Πολωνία τον περασμένο Ιανουάριο όπου, ανάμεσα σε άλλα, δήλωσε και τα εξής: «...Μέχρι τον Ιούλιο η Ελλάδα δε διατηρούσε ανοιχτούς διαύλους σταθερής επικοινωνίας με τις χώρες του Visegrad (σσ: σε θέματα μεταναστευτικού), λόγω των διαφωνιών που είχαμε στην αντίληψη των θεμάτων. Από τον Ιούλιο μέχρι σήμερα μπορώ να σας πω ότι είμαστε σε διαρκή επαφή, ιδιαίτερα με αυτούς με τους οποίους διαφωνούμε... πιστεύουμε ότι μέσα από αυτό το διάλογο αμβλύνουμε τις διαφωνίες αυτές, ώστε να βρούμε τη μέση οδό, είτε αυτό αφορά στα χρηματοδοτικά σχήματα, όπως τον προϋπολογισμό της

Ένωσης, είτε στο πολύ ζωντανό για μας και πολύ πιεστικό πρόβλημα της μετανάστευσης και της διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών στο Αιγαίο». Κάπως έτσι μάθαμε ότι το ελληνικό κράτος συνομιλεί και συνηνοείται (και) με τον σκληρό ρατσιστικό πυρήνα της ΕΕ, δηλαδή κάτι Πολωνίες, κάτι Ουγγαρίες κλπ. Ίσως γιατί με τους γνωστούς χασάπηδες και χουντικούς της Μέσης Ανατολής -και μόνο- δεν καλύπτονται τα ελληνικά όνειρα...

μόνο με φασιστικές περιπολίες και ρατσιστικές επιθέσεις; Είμαστε σίγουροι/ες πως το ξέρουν. Πόσο μακριά άλλωστε βρίσκεται ο φασίστας από τον σεκιουριτά ή τον ειδικό φρουρό του κέντρου κράτησης; Θεωρούμε λοιπόν ότι αργά ή γρήγορα οι αντιδράσεις θα καμφθούν, έστω κι αν η κεντρική διοίκηση αναγκαστεί να πληρώσει κάτι παραπάνω: στην Αθήνα οι ιδιοκτήτες έχουν το αποκούμπι του airbnb, στην Μυτιλήνη και την Χίο δε δικαιούνται π.χ. διευρυμένες φοροαπαλλαγές ως συνοριοφύλακες κι «ακρίτες»; Το δικαιούνται! Στην πραγματικότητα λοιπόν δεν υπάρχει κανένας θεσμικός φορέας στα νησιά ή την ενδοχώρα που να διαφωνεί με την κεντρική κρατική αντι-μεταναστευτική γραμμή. Είναι ικανοποιητικά ρατσιστές. Δεν υπάρχει κανείς τους όμως που να μη ξέρει πως οι αντι-μεταναστευτικές κινητοποιήσεις είναι ο καλύτερος τρόπος ώστε το κρατικό και ευρωπαϊκό χρήμα να φτάνει πιο γρήγορα στις κατάλληλες τσέπες. Ο ρατσισμός των κατοίκων των νησιών είναι το διαπραγματευτικό χαρτί για τα αντισταθμιστικά οφέλη που θα λάβει κάθε περιοχή για το «βάρος» που θα σηκώσει. Τι κρίμα! Ο ρατσισμός συγκροτεί μεν ιδεολογικά τους φορείς του, αλλά δεν εξασφαλίζει και την πλήρη ταύτιση των συμφερόντων τους.

Ο εγκλωβισμός των μεταναστών/τριών στα νησιά του Αιγαίου είναι η εγγύηση για την αθλιότητα των συνθηκών διαβίωσης τους: οι θαλάσσιοι φράχτες, οι push back operations είναι η εγγύηση πως τα θαλάσσια περάσματα θα είναι επικίνδυνα, το κόστος της μεταφοράς υψηλό και οι δολοφονημένοι/ες χιλιάδες: ο ρατσισμός των κατοίκων είναι η εγγύηση πως όλα τα παραπάνω θα συνεχίζονται. Στα νησιά του Αιγαίου εδώ και δύο δεκαετίες δουλεύεται με το αζημίωτο η πολιτική παραγωγικότητα του θανάτου.

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΥΠΟΚΛΙΣΗ

Πως σταματάνε όλα αυτά; Σε μια εποχή που ο πολιτικός και ηθικός αδιανόητος εγκλεισμός σε στρατόπεδα συγκέντρωσης έχει μετατραπεί σε κοινοτυπία. Σε μια εποχή που οι ανθρωπιστές διοικούν hot-spots αγκαλιά με τον στρατό και τους λιμενόμπατσους, οι μόνοι/ες που στέκονται ενάντια στο αδιανόητο είναι οι ίδιοι/ες οι μετανάστ(ρι)ες. Οι κατασυκοφαντημένοι/ες, συντηρητικοί/ες, μουσουλμάνοι/ες, τρομοκράτες/σες, οι μετανάστ(ρι)ες εργάτες/τριες διεκδικούν την συθέμελη καταστροφή των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Για το τέλος αυτής εδώ της αναφοράς κρατήσαμε όλες αυτές τις γυναίκες, όλους αυτούς τους άντρες, όλα εκεί-

να τα παιδιά, που σηκώνουν ξανά και ξανά το μπόι τους χωρίς να δίνουν δεκάρα για τους υπολογισμούς, τις διαπραγματεύσεις και τις αιφμαχίες του ντόπιου ρατσισμού. Όλες κι όλους που και μόνο η οργανωμένη κίνησή τους στο δημόσιο χώρο δημιουργεί ρίγη και πανικό. Τους υποκλινόμαστε: ξέρουν να διεκδικούν το δίκιο τους όσο κανείς/καμιά από εμάς.

Κι αν υπάρχει ένα υποκείμενο σ' αυτή τη χώρα που πραγματικά δεν θέλει να βλέπει ούτε ζωγραφιστά τα «ανοιχτά» και τα «κλειστά» στρατόπεδα του ελληνικού κράτους είναι αυτό –και κανένας «αγανακτισμένος» ντόπιος! Κι όσες Μόριες να κλείσει και να ξαναοίξει το ελληνικό κράτος θα υπάρχουν εκείνες κι εκείνοι που θα διεκδικούν την πολιτική τους ανατίμηση πάνω στα συντρίμια τους...

1. Φράση του πρωθυπουργού Κούλη Μητσοτάκη, στην εκδήλωση για τα 100 χρόνια του Λιμενικού Σώματος, στις 5/2. Φυσικά καταιγίδα, μάλιστα και πανούκλα είναι ο ίδιος και ο ρατσιστικός συρφετός που «απελευθερώθηκε» μέσα από τους λόγους περί «λαθροεισβολέων» κλπ.
2. Αλήθεια, πόσο ασφαλής είναι μια χώρα όπου π.χ. η ομοφυλοφιλία βρίσκεται εκτός νόμου –όταν έχεις φύγει για να γλυτώσεις (και) απ' αυτή την απαγόρευση; Οι έλληνες νομοθέτες μάλλον ξέρουν την απάντηση, γι' αυτό κι έχουν συμπεριλάβει επτά τέτοιες χώρες (από δώδεκα συνολικά) στον κατάλογο που έχουν συντάξει...
3. Να σημειωθεί επίσης εδώ ότι στις 28/1 υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ κυβέρνησης και EASO (Ευρωπαϊκός Οργανισμός Υποστήριξης Ασύλου) σύμφωνα με την οποία «...στην πράξη σημαίνει εντατική ενίσχυση της βοήθειας του Οργανισμού στις διαδικασίες του ασύλου, για να γίνονται ταχύτερα και αποτελεσματικότερα. Μετά από αυτήν τη Συμφωνία διπλασιάζεται ο αριθμός των εργαζομένων του Οργανισμού, που έως σήμερα συνέδραμαν τις διαδικασίες στην Ελλάδα... Επιπλέον, το πρόγραμμα στήριξης ενισχύεται όχι μόνο σε ανθρώπινο δυναμικό, αλλά και αυξάνεται η χρηματοδότησή του κατά 30% – από €27 εκατομμύρια σε €36 εκατομμύρια...». Θα βάλει λοιπόν κι η ευρω-τεχνοκρατία παραπάνω το κεράκι της από δω και πέρα στη βιομηχανία απόρριψης αιτήσεων ασύλου.
4. Είναι ενδεικτικό ότι στο μυαλό, το στόμα και το πληκτρολόγιο διαφόρων δημοσιολογούντων έρχεται το παράδειγμα των ΧΥΤΑ, επιχειρώντας να αναδείξουν, υποτίθεται, την αντίθεση μεταξύ του γενικού κοινωνικού συμφέροντος και του ειδικού τοπικού. Φυσικά και μόνο το γεγονός ότι το πλέον πρόχειρο παράδειγμα που βρίσκουν για να δείξουν αυτή την αναλογία είναι το συγκεκριμένο, δείχνει πόσο ποτισμένοι με ρατσισμό είναι μέχρι το τελευταίο τους κύτταρο. Πραγματικοί σκατόψυχοι!
5. Μαζί με την νομοθετική ρύθμιση του Μητρώου των ΜΚΟ, κατατέθηκε και μια τροπολογία για έκτακτη επιχορήγηση 50 εκατ. ευρώ των δήμων που στεγάζουν «μονάδες προσωρινής φιλοξενίας μεταναστών». Η ταρίφα υπολογίστηκε στα 12,5 ευρώ το κεφάλι. Όχι κι άσχημα...